גיליון חשון תשפ"ז | 23

אבקשך לבית ולמשפחה

בוקר טוב התעוררתי

עצות לבוקר טוב באמת!!!

עולה או יורד? ומה לומדים מהיו-יו?

סיפור לחשון

אז למעיישה, מה נעשה?

טור חדש! ממעשה למעשה

יש חדש? המדור האהוב 'הארה ושוליים' קפץ לבקר

וּבְמִדּוֹר הַיְלָדִים הֶמּוֹן חָדָשׁ!
סוֹפֵר חָדָשׁ, סִפּוּר חָדָשׁ

חִדּוּשׁ נוֹסָף! מִבְצָע מְיֻחָד לְיַלְדֵי 'אֲבַקְשָׁה', חַפְּשׂוּ וּבַצְּעוּ!!!

מחולק לשותפים ולמנויים בלבד! | להצטרפות חייגו -079 5682867

תוכן העניינים

למעלה מן הזמן 03
לימי חשון

שיחות מלב אל לב 04
עצות מעשיות לבוקר חדש!

תנו ליבכם לי כתבה מיוחדת 06
על רגעי התחדשות בתוך
גן העדן של הרבי

ממעשה למעשה 09
טור חדש, למעיישה!

אור בהירות הדרך 10
סיפור התקרבות מעולם אחר

המופת החי של הרבי 12
תוך עשרים וארבע שעות?!

ניגון מיוחד משלי 13
והפעם ניגון באמת מיוחד!

עולה יורד סיפורו של יו יו 14
סיני, שהוא בעצם אנחנו...

סדנת ליקוטי 16
והפעם: גואלי חי!

מתחברת 18
וקוי ה' יחליפו כח

לב בשר 19
את שינת החורף

להתחדש לטובה 20
דיבור של הרבי

מתבשרת 22
זירה נוספת בעלילה

הארה ושוליים 24
המדור חזר!

אותה אבקש 25
תשובה לשאלות שלכם

לטועמות שבינינו 26
מגוון של טעמים חדשים

הגליון
טעון
גניזה

| דבר המערכת |

קוראות יקרות!

חודש חשון כבר הפציע, החגים עברו - נכנסו בנו - והנה אנחנו שוב בפתחו של חורף ארוך ארוך, ומבורך בעזרת ה', בעל שני אדרים.

חודש שלם שזכינו להתקרב להקב"ה, לטעום את הטעם של המצוות, שהגיעו אחרי ההיטהרות והתשובה. השגרה משתרעת לפנינו, והיא נראית לעיתים חדגונית ומשעממת. אבל אם נזכה לחיות עם העצות של רבינו הקדוש, נזכה להתחדש ולהתחיות בכל יום מחדש! ממש!

רבינו אמר על עצמו שהוא חי בכל יום חיים חדשים, חיים אמיתיים.

שמעתי סיפור [אין לי פרטים מדוייקים], על אחד מהנגידים, שביקש מגדול בישראל ברכה ל - שמחה. מי ששומע את הסיפור עד כאן מרגיש צביטה של רחמים בלב. איי איי איי, יש לו את כל הכסף שבעולם, והוא לא שמח. מסכן!

אבל, המשך הסיפור הוא שאותו גדול אמר לו - איני יכול לתת לך את הברכה שאתה רוצה בה. שמחה יש רק למי שלומד תורה.

צביטה נוספת, הפעם זה ממש קימוט בלב. כי מה יעשה אותו נגיד, אם לא חונך לכך בילדותו?!

אך, אותנו בברסלב חינכו אחרת, וגם את הסיפור הזה נוכל להמשיך מזווית חדשה ומוארת. שמחה - יכולה להיות נחלתו של כל אחד. תתחדש, תתחזק, תוכל לשמוח! והרי בוודאי יש לך במה לשמוח, ואם תמצא - רק תמשוך עליך עוד ועוד שמחה.

נו, אז איך מתחדשים?

פשוט מאוד. זוכרים שכל רגע הוא רגע חדש! נקי ומיוחד, דף חלק ולבן שאין עליו אפילו לא טיפת דיו. אם ניזכר במתנה הזו של ההתחדשות - זה עצמו ימלא אותנו אושר. זו מתנה שאי אפשר לתאר אותה. בכל רגע אפשר להתחיל מחדש!

גם אם עבר עלי חודש אלול לא מספיק ממצה לטעמי... גם אם בסוכות הרגשתי קצת יבשה... גם אם בשמחת תורה היה לי קשה לשמוח... עכשיו!

אני יכולה! להתחיל מהתחלה!

איך מתחילים? פשוט מתחילים!!!!

חדש חדש ונתחדש!!!!

המערכת

אבקשה לבית

הגיליון יו"ל על ידי מערכת 'אבקשה לבית'

טלפון: 079-5682867 | מענה אנושי להצטרפות ופרסום בשלוחה 2
במידה ואין מענה נא להשאיר הודעה אנחנו מקשיבים לכלל
ההודעות ונחזור אליכם בהקדם

פקס: 077-3180237

להצטרפות לשותפות בבית אבקשה חייגו 02-6237686 שלוחה 3

עיצוב גריד: א. שפירא **עימוד ועיצוב גרפי:** ח. חשין

בלי חדשות אני לא יכול לחיות

את הזהב של רבינו מצאתי ב"ליקוטי הלכות" של רבי נתן תלמידו. למדתי בכל יום שני דפים ובשבת ארבעה, וחיכיתי ללימוד הזה כמו שמחכים לכוס קפה טוב בבוקר חורפי. לא משנה על איזה נושא דיבר רבי נתן, כל מה שנגע בו נעשה צבעוני ומרתק. פרטי הלכות התגלו כמלאים בעקרונות רוחניים ובעצות מעשיות. גיבורי התנ"ך שיקפו את מה שעובר עלי, והעבר והעתיד של עם ישראל התחברו לתמונה בעלת היגיון ותכלית. והכי מרגש: גם אני נמצאתי בתוכה. נהיה לי מקום בעולם.

הרב יעקב מאיר שכטר סיפר פעם על ילד יהודי שנפטר והגיע לשמיים. המלאכים ביקשו ממנו לומר דבר תורה שלמד בעולם. הילד סיפר שלמד בחדר את הפסוק "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה". כשהתבקש להסביר, אמר שיעקב אבינו יצא ממקום שנקרא באר שבע והלך למקום שנקרא חרן.

המלאכים נדהמו. הם הכירו את המשמעות הרוחנית של הפסוק, אבל המחשבה שהיה אדם ממשי בשם יעקב, שיצא מעיר ממשית והלך לעיר אחרת, הייתה עבורם חידוש עצום.

כל מה שקורה בעולם הוא סוד. לא רק יעקב היוצא מבאר שבע לחרן, אלא גם כל יהודי שיוצא בבוקר לדרכו.

לפני ברית המילה של בנו שלמה אפרים, הביט רבינו בנעלו העקומה של רבי נתן ואמר: "הנעל שלך נראית כאילו קיבלה סטירה בפנים". לאחר מכן שאל כיצד רמוזים במשפט הזה סודות מצוות ברית המילה. איש לא ידע להשיב, ורבינו גילה סודות עמוקים, שנכתבו לימים בתורה ס"ג בליקוטי מוהר"ן.

גם בחדשות העולם ראה רבינו עומק נסתר. כשסיפרו לו על נפוליאון, שעלה ממעמד פשוט להנהגת אומה, אמר: "כבר היה סיפור כזה", והחל לספר את המעשה בבן מלך ובן שפחה שנתחלפו. סמוך לפטירתו ביקש שיספרו לו חדשות ואמר: "בלי חדשות אני לא יכול לחיות".

אם הנעל שלי עקומה, יש בזה סוד. אם אדם נבחר להנהיג מדינה, יש בזה סוד. גם דבר גדול וגם דבר קטן נושאים משמעות עמוקה. איננו תמיד יודעים או מרגישים אותה, אבל האמונה בקיומה נותנת טעם לחיים.

בלי החיבור לפנימיות, החיים עלולים להיראות כקליפה ריקה: נישואין, ילדים, עבודה ובילויים. הכול נעשה מוכר, יבש ומשעמם. אולי משום כך אנחנו מחפשים חדשות: מה השתנה? מה צפוי? מה יש מעבר למה שכבר הכרנו?

בילדות התרגשנו מכל נמלה בחול, מכל עלה ומכל אבן קטנה. גם אוכל פשוט היה משמח. לפני הצעצועים המהבהבים, לפני החלפת הערוצים ולפני ההודעות בטלפון, הרגשנו באופן טבעי את הפלא שבדברים הפשוטים.

המציאות לא השתנתה. גם עכשיו, כל פיסת מציאות יומיומית מלאה בסוד. אבל איך חוזרים לחיבור הפשוט? איך מפסיקים להזדקק לעוד כותרת ולעוד תמונה, שמשאירות אותנו עייפים ממידע וקהי רגש?

"יש צדיק, שהוא היופי והפאר והחן של כל העולם כולו", אומר רבינו בליקוטי מוהר"ן, תורה ס"ז. מי שמתקרב אליו מתקרב אל הסוד, אל האפשרות להתחדש ולגלות שוב את החיות שבתוך המציאות.

ב"עלים לתרופה" מתאר רבי נתן את כוח ההתחדשות הזה: "כי כל ענינו הוא בחינת התחדשות נפלא ונורא מאד מאד שיכול להרים ולחדש הנפשות שירדו ונפלו מאלפים שנה וכמה גלגולים עברו עליהם". גם נפש עייפה, שכבר ראתה הרבה ועברה הרבה, יכולה להתעורר. גם מה שנדמה לנו ישן ומוכר יכול לקבל שוב צבע וטעם. אין צורך להחליף את המציאות כדי לגלות בה דבר חדש, עמוק ומרגש.

רבינו מלמד להסיר את המבט האפור והמוכר ולראות את העומק, היופי והאור. העולם אינו רק מה שנראה לעיניים. יש בו פנימיות שמחכה שנשים לב אליה.

כשאדם לובש בגדים יפים, אין טעם להתפעל רק מהבגדים ולהתעלם ממנו. הרי הוא המעניק להם חיים; בלעדיו הם רק פיסות בד. כך גם המציאות הגשמית היא לבוש שבו הבורא מתגלה. אם רואים רק את הלבוש, מחמיצים את העיקר.

רבי נתן מסביר בליקוטי הלכות שעיקר הבחירה קשור ללבושים הללו: האור מכוסה, עד שאפשר לטעות ולחשוב שהחיצוניות היא הכול. הצדיקים וההולכים בדרכם מבקשים לראות את הפנימיות שמאחוריה.

מתחת לקליפת המציאות רוחש סוד אלוקי. אלו החדשות המסעירות באמת. במכתב לחברו רבי נפתלי כתב רבי נתן: "גם אודיע לכם חדשות מעתה: דעו, כי יש אלוקים שליט בארץ, בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת, חי לעד וקיים לנצח, ישתבח שמו לעד".

כשחזר רבי לוי יצחק מברדיטשוב ממסעו אל גדולי החסידות, שאל אותו אביו מה למד. "יש אלוקים", השיב. אביו קרא למשרתת ושאל מי ברא את העולם. "אלוקים", ענתה. "הרי גם היא יודעת!" אמר האב. השיב רבי לוי יצחק: "היא אומרת. אני יודע".

גם אני רוצה לפגוש את אלוקים מעבר למסכים וללבושים, כאן, בתוך החיים שלי ועם כל מה שעובר עלי. לא רק לומר שיש בורא, אלא לחיות את הידיעה הזאת.

רבי נתן משקף את אורו של רבינו לתוך החושך שלנו. "ליקוטי הלכות" פותח שער להתבוננות אחרת, לחיים שיש בהם עומק והתחדשות. מסופר שרבי נחמן מטולטשין, שהעתיק את הספרים לדפוס, היה מוכרח לפעמים לעצור מרוב האור שהרגיש בעת הכתיבה.

אולי אלו החדשות שאנחנו באמת מחפשים: לא עוד שינוי בחוץ, אלא גילוי מחודש בפנים. העולם אינו ריק, החיים אינם סתמיים, ובכל יום אפשר למצוא מחדש את האור שמסתתר בהם.

א. הכהן

עַל מֶרֶת אַדֶל בַּת הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ,
מְסֻפָּר: "שֶׁבָּל הַיּוֹם הִתְהַלְּכָה עִם כְּסוּפִים
לַהַשֵּׁי"ת, וְשַׁאֲלָה עַצְמָהּ, מַה עוֹד יְכוֹלָה
אֲנִי לַעֲשׂוֹת דָּבָר שֶׁיִּהְיֶה לְרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ"

לקום לבוקר טוב!

קרן שמש רוקדת בחדר. מפזזת לצלילים של שעון מעורר. מבט לשמיים הזכים. אה! יום חדש! תקווה והתחדשות מצטרפות לריקוד. רומסות ברגליהן מחשבות של יאוש אפרפר. מעוררות ישנות. מזכירות תכלית, חמלה ורבה אמונתך. הופ! קפיצה מהירה לנטילת הידיים. התארגנות זריזה. היום מורחים חיוך בלחם של החיים. בוקר טוב!!!

רגע, רגע. דלגנו על תחילת הסיפור.

קרן שמש מציצה בהססנות. מנסה להחיות אחד משישים ממיתה. אחת ממיטה. עיניים נעצמות חזק יותר. שמיכה עולה בעקביות עד מעל הראש. מה כבר בוקר, מה? א-י-ן לה כווווחח לקום.

שאלה משוגרת בעייפות אל מדור נוכחי. מבקשת עצות פרקטיות לקום בבוקר. מחפשת חיזוקים מהרב'ה שיתנו כח להתחיל יום ברגל ימין. ואולי אפילו להשכים קום.

תשובות יקרות מתקבלות. תמהיל מחיה של התעוררות והתחזקות. קפאין קדוש ומתוק. מוזמנות ללגום;

> אחד מחסידי ברסלב, היה כל יום דופק במקל שלו ואומר: "א נייער טאג, א נייער טאג! יום חדש!".

שקט, ציפורים והורמונים.

פ.פ. בית שמש: מה שעוזר לי להשכים בבוקר, זה לדמיין אותי קמה אל האוויר הצלול שבחוץ, עם השקט והציפורים... אחד הדברים הכי כיפיים לברסלבית זה להיות לבד בשקט הזה ולדבר עם ה'... נסו ותראו, מתחיל יום אחר לגמרי.

עוד נקודה, המוח שלנו יודע להתאים את עצמו למשימה שאנו רוצות לעשות עכשיו. אם נגיד לעצמינו: 'אני רוצה עכשיו רק לישון...' המח ישחרר הורמונים של שינה. לכן ראיתי שכשאני חושבת על משהו מעשי שעלי לעשות היום, כמו לאפות עוגה, לעשות ספונג'ה לשבת וכדו'- באופן אוטומטי המח מתעורר וגורם לי לזנק מהמיטה.

משפט לסיום שיכול לתת מוטיבציה: "ה' ברא אותי עכשיו מחדש והחזיר לי את הנשמה, כי הוא צריך אותי היום ויש לי כאן תפקיד מיוחד".

קימוט פיזי, אטרקציה משעשעת ובקשות פשוטות.

ל. שרבינטר, בית שמש: אצלי בנייד, השם של השעון מעורר של הבוקר נקרא: "חיוך גדול":). ככה אני מתעוררת ותוך כדי "מודה אני" מחייכת חיוך רחב. לא, לא באמת חיוך, רק קימוט פיזי פשוט של מתיחת השפתיים לשני צדדי הפנים. ולא, לא כי משהו מצחיק או משמח, אלא נטו פעולה טכנית יבשה... מחקרים הוכיחו, כידוע שהחיוך משחרר דופמינים. (אמנם איני יודעת מה זה, אבל נראה שמדובר בחומר שעושה טוב...)

וככה, עם חיוך רחב ומטופש, אני מתחילה את היום. (כשהייתי באומן, חברה תפסה אותי עם החיוך הענק הזה. היא פשוט צחקה כמה דקות טובות ולא נרגעה מהאטרקציה שנגלתה לעיניה...)

אני מדברת עם ה'. מודה לו על עוד יום חדש. מבקשת שהבוקר יעבור בשלום. שיהיה יום של הספקים, של רוגע בעבודה, שיהיה לי מקום לשבת באוטובוס, שלבעלי יהיה יום מוצלח בלימוד וכל הבקשות הפשוטות של הבוקר.

זה המתכון שלי לבוקר טוב. קצר, מעולה וקליל. ממליצה לטעום...

חצי שעה של חסד, שינה מוקדמת ותפילת-מתנה.

מ. כהן, רמת השרון: קבלתי פעם עצה מדהימה- אם יש שעה שצריך לקום בה, כדאי לכוון את השעון חצי שעה קודם. בזמן הזה, לקחת מחברת בבוקר ולכתוב מה היית רוצה לעשות היום. אפשר משהו טכני, גשמי, רוחני, אישי או כללי. הפעולה הזו נותנת מבט משימתי וממוקד. ומעניקה תחושת שליחות ותפקיד.

בבוקר למחרת את רואה על מה חלמת אתמול וכמות ההספקים מכוונת אותך להבין את עצמך מדויק יותר. לראות אם צריך להוריד דרישות. או לחילופין, יש לך כוחות ויכולות לעשות יותר... ככה גם מקבלים אנרגיות לקום לעוד יום חדש, בלי להישאר בייאוש מתחת לשמיכה.

כדאי לדעת שהבוקר מכוון כנגד אברהם אבינו. זהו זמן של חסד. העצה האמיתית לקום מוקדם ולזכות לזמן המיוחד הזה- היא לישון מוקדם. כדאי להיכנס למיטה כחצי שעה לפני הזמן שבו את רוצה להירדם, בפרט למי ששנתה נודדת. כך את מוודאת שאת ישנה את מספר השעות הנצרכות לך.

עצה נוספת היא "זיכרון יום המיתה". אמנם, נשמע גבוה. אך שמעתי בשם זקני אנ"ש, שמי שהולך לישון כמו יהודי- קם כמו יהודי. לי עוזר באופן אישי ליישם זאת בצורה פשוטה דרך התזכורת של השעון מעורר שקראתי לו בשם; "עלמא דאתי". כך כשאני קמה בבוקר אני מיד נזכרת מהתכלית. אפשר לכתוב שם גם כל משפט אחר שיכול לתת כוח.

וכמה מילים על התפילה של הבוקר. אני אומרת לעצמי לפני התפילה "את התפילה הזו שאני הולכת להתפלל היום אף אחד לא יכול להתפלל בשבילי. הקב"ה מחכה בדיוק לי!" אפשר גם לכתוב את המשפט מהשעון המעורר בתוך הסדור ולקבל ממנו כח במשך תפילה. ועצה לסיום שתעזור לכוון בתפילה- לשנות את המבט עליה ממשימה שחייבים לבצע עליה למתנה יקרה שאני מאד רוצה בה...

תנו ליבכם לי
ואליך אתכם בדרך חדשה

/ט. בארסקי

הדור שלנו המתוק, זכה כבר לאינסוף רבבי רבבות סיפורי התקרבות, איך שהרבי אסף נשמות יקרות, מבתים ליטאיים, חסידיים וספרדיים, נגע גם בלבבות מבתים רחוקים, מנוערים מכל זיק יהדות, טפטף מים חיים מהנחל הנובע, ואסף וקרב, והעניק 'לב בשר'.
הפעם רציתי לשמוע, גם עלי ועליך, חברות אהובות, שזכינו, ובאמת אשרינו, שנולדנו לתוך זה. לתוך העושר הזה, לתוך ה'ברסלב' הזה, אבל בינינו... כאלו שלהיות ברסלבית אצלם זו לא רק כותרת, זו ממש שורה בתעודת הזהות, או אולי תג שלובשים על הבגד. רציתי לשמוע על רגעים חלשים ורחוקים, כשהרבי בעצמו בא ולחש - בואי נלמד אותך טעם חדש, נקרב אותך לדרך חדשה שעוד לא זכית להכיר.... בואי תראי שאפשר לטעום טעם גן עדן, גם כאן בתוך המירוץ המתיש של חיי היום יום.
אז הקשבתי... והנה התוצאות לפניכן:

ת. מספרת:

אחר צהריים אחד עמוס ומבולגן, התקשרה אלי חברה ברסלבית, ידידה חביבה. כשאנו נפגשות ברחוב או במכולת אנחנו מחליפות 'שלום, שלום' אדיב, אבל הפעם הטון שלה היה שונה, חם ומלא חיות. מה שלומך? מתגעגעות אליך... פתחנו 'חבורה' חדשה בערב, שיחת חברות כזו נעימה וזורמת. אנחנו מתחזקות ביחד, ויש גם כיבוד שווה. ואנחנו מאוד רוצות אותך! בואי, את חסרה לנו!

הלבביות שלה המיסה אותי, וגרמה לי לענות ש'כן, בשמחה'. אני אבוא, למה לא?

טוב, למה לא גיליתי מהר מאוד. פתאום התנקזו לערב המסוים בשבוע הזה כל החתונות, והבר מצוות שהייתי צריכה להשתתף בהם, או לגיוון המריבות של הילדים, או הלילות המותשים בהם לא היה לי יותר כח לזוז. הכל בכל היה תמיד קורה ביום ראשון, היום של ה'חבורה'.

אני מצידי הייתי מוותרת מזמן, אבל החברה העקשנית שלי לא וויתרה. שוב ושוב הרימה טלפון, ועם כל הלב הזמינה, והדגישה לי כמה כדאי לי, וכמה השתתפותי מוסיפה.

בסוף בסוף, מצאתי את עצמי מחליטה שכל התירוצים היו מניעות, וקמתי ויצאתי לשיעור המדובר. נכנסתי, כמה חברות ישבו על הספה בנינוחות, עוד כמה על כסאות, מפוזרות במעגל. תינוקות זחלו על הרצפה, חייכו. האוירה היתה זורמת ונעימה, והשיח היה כל כך מחובר. הן הקריאו משהו מספר. כל אחת הגיבה והוסיפה. הטמפרטורה התלהטה. המילים נהיו שייכות אלי, בגובה העיניים. התרומה של כל אחת במעגל קרבה את המילים הקדושות לחיי. התחזקנו כל כך. יצאתי עם בטריה טעונה ב'פול'. והתחלתי לחיות מחדש.

כל שבוע דיברנו על נושא אחר. בשבוע שדיברנו על התבודדות גיליתי את עצמי מתבודדת מתוך לב חם ולוהט. בשבוע שדיברנו על התחדשות זכיתי להתחדש כמה וכמה פעמים ביום, כשכל פעם שנחלשתי - הגיע דיבור אחר של חברה וחימם לי את הלב, חזיק אותי מחדש. לפעמים עצם הדרבון היה המחשבה על מה אשתף את החברות.

בקיצור, טעמתי את נקודת החבר, וממש ראיתי כי טוב, ממליצה בחום לכל אחת למצוא את החברה שלה, ולהתחדש איתה!

אני מצידי הייתי מוותרת מזמן, אבל החברה העקשנית שלי לא וויתרה. שוב ושוב הרימה טלפון, ועם כל הלב הזמינה

מספרת פ:

היה זה ליל שישי. השבוע הזיזו את השעון, ושבת נכנסת ממש מוקדם! מלחיץ. החלטתי לנסות לעשות ליל-שישי-ער, ולהספיק הכל בלילה המדובר. אני רוצה, מייחלת, משתוקקת להגיע לשבת מאורגנת.

באחת עוד היה הכל תקין. ריח נעים של בישולים התפשט במטבח, ואני הייתי מלאת סיפוק. בשתים כבר התחלתי להתעייף, וקצת לבזבז זמן... בשלוש כבר ממש התחרטתי. אני נמצאת אולי בחצי מההספקים שלי, ואם אקרוס עכשיו מחר אהיה בטוח עייפה ולא אתפקד, אז מה הועלתי? אולי רק קלקלתי...

בשלוש וחצי כבר חיפשתי בהיסטריה רעיון שיעיר אותי וירים אותי, ופתאום נזכרתי בקו מקושרת. תמיד שמעתי עליו ועל העוצמות שיש בו, תמיד רציתי לטעום, אבל כמובן שאף פעם לא היה לי זמן... אולי עכשיו זה מה שיעזור לי? נטלתי את הטלפון לידי, חייגתי, דפדפתי בין השלוחות, וגיליתי עולם. לאט לאט עבר הזמן, נהיה כבר ארבע, וגם חמש ושש הופיעו בעקבותיהם. השבת שלי הלכה ולבשה צורה, ואני עברתי טלטלה פנימית. הדיבורים של הרבי נגעו בי, לא נתנו הנחות. הרבי החיה אותי מחדש. מקומות שכבר התייאשתי, כשהחלטתי שאני כזו, וזהו זה, ואין מה לעשות. הוא פשוט נתן לי טעם חדש במקומות של אין אונים. הנחה אותי איך מתקדמים מפה, סלל נתיב ודרך. ובעיקר מה שקרה לי - קיבלתי כיסופים, געגועים שלא ידעתי שאפשר להגיע אליהם, שלא הרגשתי שקיימים בי - לרבי הזה, שורש נשמות ישראל, שמשתטח בשבילי לאורך ולרוחב, וטורח בלי סוף לקרב אותי לה'. איך שכחתי ממנו בשטף היום יום? איך עברתי ימים, שבועות וחדשים בלי לזכור שיש מישהו שכל כך אוהב אותי, שכל כך משקיע בשבילי, מעיר אותי מהתרדמה, ולא מתייאש ממני אף פעם?!

קיבלתי המון אנרגיות ודלק להמשך הדרך, וחוץ מהכל, בונוס מחויך ומשמח. באותה שבת היינו מוכנים בחצות של יום שישי, מאושרים ונינוחים.

כן נזכה לשבת הבאה!

אור חדש

התינוק שלך ממש מתוק! החמאתי לאשה העדינה שישבה לידי ב'ציון' של הרבי, באומן. לא היו לי כוונות מיוחדות במחמאה, התכוונתי רק להתייחס בידידות ואנושיות לאשה שישבה לצידי כבר שעה שלימה. בכיסוי ראשה העדין, בגדיה הצנועים, היא משכה את תשומת ליבי.

ההתעניינות בבתה המתוקה נעמה לה, והיא מייד התחברה אליי. היא שאלה אותי מהיכן אני, ומייד הציגה את עצמה בתמורה.

"נולדתי ברוסיה להורים מתבוללים", היא פתחה את סיפורה הייחודי. "אמי יהודייה, ואבי הוא - גוי פולני-רוסי. למרבה הצער, משפחתה של אמי אינה רחוקה מכך... הם לא היו חרדים במשך דורות רבים, אולי מאז יציאת מצרים... לא ידוע לנו על ייחוס לשום סבא או סבתא חרדיים.

"בין בני דודיי, ישנם שנישאו לגויות, ר"ל. לי היה ממש נס שאמי ואמה, ואם אמה עד סוף כל הדורות - הייתה יהודייה. אך לא כולם במשפחתי זכו לנס זה... רבים התערבו עם הגויים והביאו לעולם ילדים גויים, נשמות שאבדו לעמנו לנצח. בהתנהגות כולם נראו אותו דבר - כל המשפחה, היהודים והגויים, מתנהגת כעמי הארצות ללא כל סימן של יהדות.

"כשהייתי ילדה קטנה נפרדו הורי, דבר שכיח באורח החיים הגויי, ונשארתי בודדה. אבי נעלם מהאופק לבלי שוב. אין לי מושג איך הוא נראה והיכן הוא כיום, האם הוא חי או לא.

"אמי ניהלה את חייה בצורה חסרת עול, ללא שום אחריות כלפי הבית או המשפחה. גדלתי כענייה ודי מוזנחת, אף אחד לא דאג לי, נאלצתי לבנות את עצמי. וזו הייתה תחילתו של נס הישועה שלי, שלא הייתי תלויה באמי החילונייה או קשורה לאבי הגוי. הקב"ה פשוט הצביע עליי באצבעו ואמר: "אני רוצה אותך!" איני יודעת בזכות מה זכיתי!

"כנערה בוגרת, עליתי לארץ ישראל. ניתן אולי לחשוב ששם, בארץ הקודש, בין יהודים, בוודאי נודעתי ליהדות ודרכיה הישרות. אך למרבה הצער זה לא קרה. נקלעתי למה שנקרא - כור ההיתוך הישראלי. החילוני כמובן. פגשתי בארץ בן זוג לחיים, ויחד המשכנו את חיינו הריקניים.

נסענו להודו, שם שקענו בטומאה. כמה נורא, אך שנינו לא ידענו על טוב יותר...

למרבה הצער, ביתנו שבארץ ישראל היה מקושט בקישוטים מהודו, קישוטים מלאי טומאה. באמצע הסלון. לא ידענו את חומרת הדבר, לא עלה בדעתנו שאנחנו מכניסים טומאה בתוך ד' אמותינו.

"ביום מן הימים, המזגן שבביתנו התקלקל. לא סיפור גדול, צריך רק להתקשר לטכנאי שיבוא לתקן. בעלי חיפש במדריך

אבי נעלם מהאופק לבלי שוב. אין לי מושג איך הוא נראה והיכן הוא כיום, האם הוא חי או לא.

הטלפונים מספר של טכנאי מזגנים, ולאחר זמן לא ארוך הופיעו בדלת ביתנו שני פועלים. ההתנהגות שלהם מיד גילתה שהם מהסוג החרדי. אבל לא ממש היה לנו אכפת. יסיימו את עבודתם וילכו, כך חשבנו.

אבל לא כך היה. יהודים חרדיים מייד עושים קידוש ה' בכל מקום בו הם נמצאים. הם לא אדונים לעצמם, שהולכים ובאים ויוצאים, הם נושאים באחריות לעשות קידוש ה' בכל צעד ושעל.

"הפועלים עשו את עבודתם בחריצות. תוך כדי העבודה, באחד הרגעים, תפס אחד מהם מגבת, הוציא בקבוק מים, מוזג לעצמו כוס וגם לשותפו. ואז הם החלו להתלחשש. בעלי החל לתהות בינו לבין עצמו מהי השיחה הסודית. 'משהו עליי', הוא מבין, ומתחיל להרגיש שלא בנח ביניהם. הוא רצה לצאת מהסלון, אך הם קראו לו בחזרה.

"אולי תוכל להסיר את תמונות הפסל מהקיר, אנחנו רוצים לעשות כאן ברכה?" הם שאלו אותו.

"למה לא?" בעלי היה מנומס, הוא הפך את התמונה לצידה השני, וברכת 'שהכל' הדהדה בחדר.

בעלי ניגש שוב לתמונה, כדי להפוך אות בחזרה, אבל ידיו מיאנו לזוז.

המופת החי של הרבי

תוך עשרים וארבע שעות

הסיפור שלי הוא סיפור על תפילה.

תפילה חמה מעומק הלב שהלכה ופעלה אי שם למעלה באופן מיידי, מפתיע ומרגש.

ישבתי בציון הקדוש. שפתי ממלמלות שמות הצדיקים ומביטות בערגה על ציון המצוינת.

השעה, שעת לילה מאוחרת או בוקר מוקדמת (תלוי את מי שואלים...) של יום שלישי בשבוע. תפילת שחרית בנץ עוד לא התחילה, והציון היה כמעט ריק.

אני אוהבת את הזמן הזה שהשקט שורר ויש יישוב הדעת בלי רעשי רקע מסביב. הקיר שמפריד בין עזרת הגברים לנשים לא היה שם עקב השיפוצים, ורק מחיצות עץ הפרידו ביניהם. קולות חרישיים של תפילה זכה עלו מעזרת הגברים, קולות של אב ובנו הנישאים יחד בתפילה. אחרי כמה רגעים הקולות פסקו, וילד קטן, לפני גיל שבע, עבר בין המחיצות והתיישב ליד אימו.

האמא התחילה לומר את התיקון הכללי, והילד אחריה מילה במילה. זה היה מרגש לראות את הסבלנות שלה וגם של הילד, הוא לא וויתר על שום מילה. הסתכלתי עליהם ונזכרתי באחותי הגדולה.

לאחותי יש ילד כמעט בן שבע. היא לא חסידת ברסלב, אבל חמיה מקורב לרבי. הוא הביא את בעלה לאומן כשהיה ילד לפני גיל שבע, וחשוב לו גם להביא את הנכד, לקבל את ההבטחה של הצדיק.

היו להם כרטיסי טיסה ארבעה חודשים קודם לכן, אבל הם התבטלו בעקבות אחד מסבבי המלחמה עם איראן. הרגשתי צביטה בלב. מה יהיה עם אחיין שלי? עוד שלושה חודשים הוא בן שבע, ועדיין לא זכה להגיע לרבי. אחותי מעולם לא הייתה באומן, והיא תעדיף להיות איתי בביקור בארץ זרה. אבל אני כבר כאן, ביום ראשון אני חוזרת לארץ הקודש, ולא נראה לי שתהיה הזדמנות נוספת שאוכל לטוס איתה.

התחלתי להתפלל על אחיין שלי. ביקשתי מה' יתברך שיזכה אותו לקבל את ההבטחה והשמירה של הרבי, התחננתי בשביל הנשמה הקדושה והזכה שלו. ניגשתי לציון של הרבי והתחלתי לדבר איתו. נזכרתי שכך בדיוק הוא אמר לבת שלו לפני ההסתלקות, שהוא כמו אדם שעובר מחדר לחדר, ואפשר לספר לו הכל. סיפרתי לו על אחותי ועל הבן המתוק שלה, וביקשתי מהרבי שיזמין אותם אליו. המשכתי להעתיר בתפילות. הבנתי שאם התעורר לי הלב עכשיו לבקש על האחיין המתוק שלי, אני צריכה לשפוך את הלב ולבקש. הרבי אומר שכאשר יש לאדם התעוררות הלב אפילו בשוק, שיעצור שם באיזו פינה ויפרש שיחתו, כי מי יודע אם לא תעבור לו ההתעוררות עד שיגיע למקום אחר.

תפילת שחרית הסתיימה, צעדתי חזרה לכיוון הדירה בה הייתי, הראש כבר מלא במחשבות ותכנונים ליום החדש.

נכנסתי לדירה ופתאום עלתה בי מחשבה.

"אולי אתקשר לאחותי ואציע לה להגיע לכאן לשבת?"

אני יכולה בשמחה לפנות לה חדר, היא והבן שלה יצטרפו אלינו לסעודות השבת וביום ראשון נחזור יחד באותה טיסה. כך הילדים שבבית לא יישארו הרבה זמן לבד, ונצליח להביא את אחיין שלי לפני גיל שבע, לקבל את ההבטחה של הרבי.

חייגתי.

"מה נשמע? את שומעת? חשבתי להציע לך הצעה קצת מוזרה, תקשיבי לי עד הסוף ואחרי זה תגיבי", יריתי מהר לפני שאתחרט.

"חשבתי שחבל להפסיד את ההזדמנות שאני באומן. את הרי לא

חשבתי להציע לך הצעה קצת מוזרה,
תקשיבי לי עד הסוף ואחרי זה תגיבי

רוצה להגיע לבד, ולי לא תהיה אפשרות לבוא לכאן פעם נוספת בשלושת החודשים הקרובים. מה דעתך לטוס לאומן לשבת, ככה 'מהרגע להרגע'?

שתיקה מעבר לקו.

הגזמתי בהצעה המופרכת?

"את יודעת מה?" אחותי מגיבה לבסוף. "למה לא בעצם? אצטרך להשיג כסף מיידי לכרטיסים, למצוא סידור לילדים ולארגן מזוודות, אבל זה נראה לי פתרון טוב לנסיעה".

ש. גושן

עולה-יורד

שמאל, ימין, שמאל. למעלה, למטה ושוב לימין.

פני מאדימות כמו שלולית הקטשופ שהשפריץ ישראל על הרצפה לפני מספר רגעים. מעידות על קיטור שנמצא בקצה מיתרי הקול שלי. "מישהו ראה את כרטיס האשראי? למה בכלל לקחו אותו מכאן? אתם לא יודעים שרק אמא נוגעת בו?" אני משחררת לבסוף כמה משפטים בפיצוץ מבוקר.

שולחן המטבח החשוף לא מאיר לי פנים, גם לא לאחר סידרה נוספת של חיפושים. 'איכשהו, תמיד זה קורה לי', אני מלקה את עצמי. 'אבל למה הם כל כך לא ממושמעים?' גלי האשמה מתרוצצים באור ישר ואור חוזר. אני והם, הם ואני.

בבוקר התקשרה רות מהמכירה השכונתית, אמרה שנשאר ארגז עופות אחד במחיר מוזל מאוד. יש כמה משפחות בתור ואם אני רוצה, שאשלם עד הערב. אמרתי לה ש'למה עד הערב, אני יכולה לטפל בזה עכשיו'. אך ברגע שניתקתי את הפלאפון, התנתק יחד אתו גם פתיל הזיכרון. אין צורך להסביר למה וגם אין שום סיבה. ככה זה, וזהו זה.

אני מנסה להירגע, להשיב לעצמי את הרוח, וגם את אמצעי הגשם. 'איפה הוא עכשיו, האשראי?'. נזכרת ברצונות והכיסופים של אלול. אני. יותר. לא. יוצאת. משליטה. לא אתן לכעס לחלחל, לקלקל. בכל יום אקרא תפילה על הכעס מליקוטי תפילות, ואנצח את היצר. כך חשבתי לעצמי.

מי היה מאמין שבי' בחשוון, רק שלושים יום אחרי יום הכיפורים, ושוב הרגש השחור הזה זוחל לי בין חדרי הלב, מאיים להכניס את הארס שלו אל נשמתי. אוי, טאטע, מה יהיה איתי?

בום. הקיר משמיע קול מחאה רם על המהלומה שחטף מידית הדלת, ונתי שלי, שטוף זיעה וגם שביעות רצון, ניצב למולי. 'הצלחתי'! ניצחתי את כולם!' הוא מריע ומחכה להתלהבותי הכנה. פני התמהות מתרכזות, כשמול עיני מתחיל מופע כישורי היו-יו הסיני של בני.

שמאל, ימין, שמאל. למעלה, למטה ושוב לימין.

סליל הגומי עולה ויורד בקצב צהוב מאושר, יוצר על מסלול החוט 'טבעות' של סיפוק, וביטחון עצמי נוסק. מבטי חולף על פניו התמות של בני שאין לו בעולמו כעת כי אם קצה של חוט. לפתע רחמי נכמרים עליו.

על היו-יו המסכן.

'הוא כל כך רוצה להעפיל למעלה, לעוף לגובה. תראי איך הוא מנסה לצבור תאוצה, להסתובב במרוצה, אך הוא נשאר באותו מקום, על החוט הדקיק. ואיך היד הפעלולנית של נתי מניעה את החוט מעלה ומטה, באשליה עצובה שהנה הוא מתרומם ועף, אך לבסוף מאומה לא קורה. החוט חוזר למטה, והיו-יו המושפל במקומו מונח. למה?'

המשחק- מופע הבכורה של נתי, ממשיך, ולפתע, נפרדות שתי קצותיו של החוט והיו-יו מוצא עצמו בגובה, בין שמיים לרצפה. עצם לא ברור נוחת לו בין כפות רגלי. שניה אחת ואני מזהה. הכרטיס הכחול שלי.

'מה זה?'

מי היה מאמין שבי' בחשוון, רק שלושים יום אחרי יום הכיפורים, ושוב הרגש השחור הזה זוחל לי בין חדרי הלב, מאיים להכניס את הארס שלו אל נשמתי.

נתי מביט בי במבט תמים ואומר, 'אה, זה? רציתי שיהיה יותר מעניין עם החברים, אז תקעתי את זה בפנים, וכשזרקתי, הם היו צריכים לתפוס...'

ושוב הגוש העכור הזה חונק לי את מיתרי הקול, והלב. תנשמי עמוק. תני לו לחלוף. 'אבא, תעזור לי, אני כל כך רוצה להתגבר, להתחבר. אבל ככל שאני רוצה ומנסה יותר, אני מרגישה כאילו משמיים מרחיקים אותי,

'סדנת ליקוטי' אומנותית | **א. הכהן**

מה זה, בכלל? - חברות שנפגשות בין דפי אבקשה לבית. ליצור 'לִקוּטֵי' פרטי מהחיים של כולנו.
לחפש יחד התחזקות ועצות מהנחל נובע. **"כִּי זֶה עִקַּר הָאֱמוּנוּת וְהַחָכְמָה הָעֲמֻקָּה שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֱמֶת... שֶׁיָּכוֹל לְהוֹרִידָהּ וּלְהַכְנִיסָהּ בְּהַנְּמוּכִים מְאֹד..."** (ליקו"ה, הלכות בשר בחלב, ה')

והפעם: גואלי חי!

'ניצחתי ואנצח' בסמטאות קולמביה.

"אני בעלת תשובה." פריטות עדינות מלוות את המילים. עיניים עצומות. מראה חרדי למהדרין. "יותר נכון - בעלת תשובה..." הגיטרה הומה בהסכמה. "נולדתי בבית חרדי. גדלתי כך והקמתי בית יהודי כשר, ברוך השם. אבל בגיל ארבעים ושתיים, כשפגשתי את רבי נחמן מברסלב, חזרתי בתשובה. מאז אני כל הזמן חוזרת בתשובה על תשובה..."

"מה זה כאן?" מלחששת מלכי. רחל לאה מצביעה לעברן של מירי ופייגי, המעטרות את גברת-גיטרה משני הצדדים. כשומרות-ראש, כשושבינות צוהלות וכשתי פרוסות לחם הסוגרות על ממרח.

"נעים מאד" פונה עכשיו הכלה והממרח לכולן. "אני אסתר. והן, אלה השתיים, אשמות בהגעה שלי לכאן. אני מפיקת תכניות לסמינרים. כששמעו אותי בהיותי על הבמה, הן גילו תיכף ומיד שגם אני שייכת לאנשי הצדיק. חשפו בחדווה את מעטה ההסוואה של 'אומרים בשם צדיקים' ו'מובא מתלמידי הבעש"ט'. יאמר לשבחן שהמתינו בסבלנות עד סוף התכנית. בסיומה - נגשו אלי במהירות והתרגשות אין קץ - "

" - נראה לי כמעט בכינו," צוחקת פייגי. "זה היה כמו למצוא יהודי בסימטאות קולומביה. להגיד לו 'שמע ישראל' או 'גוט שאבעס' ולזהות את הניצוץ החם בעיניים..."

"חשבנו בהתחלה אולי נגיד לך שמע ישראל," מגלה מירי, "אבל בסוף רק ניגשנו ולחשנו לך בעוז 'ניצחתי ואנצח, גמרתי...' - "

"ואני, מרב הפתעה פלטתי מיד 'ואגמור'. ונתקעו לי המילים מול התרועות שלהן..."

"אחרי שהרגענו אותה ב'ברוך שם כבוד' וב'אני נהר המטהר', ספרנו לה על סדנת ליקוטי שלנו וממש ממש התחננו שתבוא, אם מדבר אליה כמובן."

"...זה דיבר אלי. דיבר באידיש, בעברית ואפילו בקולומביאנית, אם יש כזו שפה. דיבר בקול הזה שתמיד מחפש מבפנים. אבל איך אמצא זמן לצאת מהבית אל הסדנה דנן?" דאנאן. דאנאן. מוסיפה הגיטרה הגיג משלה. "אז הן סיפרו שאין למפגש הזה מקום או זמן. כל אחת פותחת את דלת הכרומו שלה מתי והיכן שמתאים לה ומיד היא בפנים עם כולן." לן. לן. מסכימה גם גיטרה. "פשוט התפללתי על זה והנה פתאום אני כאן, מספרת לכן על עצמי ועל דרך התשובה שרבינו גילה לי." גיללי. גיללי. טלאן.

"וואו!" כלל הציבור נושם את הנשימות שהחסיר בזמן הסיפור. מבקש לדעת: "אבל מה הכוונה תשובה על תשובה?"

מובא בשם צדיקים...

"אני מבינה מה פירוש לחזור בתשובה כחרדית." אומרת יהודית. "נראה לי שחוויתי את זה כאן, בזכות המפגשים. אבל מה זה תשובה על תשובה? כאילו תשובה בכפולות? בריבוע?"

אסתר צוחקת.

"מה זה לחזור בתשובה?" היא מחזירה שאלה.

"זה לגלות בגיל שלושים ושמונה שהיהדות מרגשת אותי. זה לצאת מ'מלומדה' ישנוני ופתאום להתפעל מהפרשת חלה. למצוא מחדש את המילים של התפילה. להתגעגע מול שמיים זכים. לחכות לשבת... להתפייס עם השם לעת ערב. לכאוב על בחירות שגויות. לבקש מחילה גם בלי מחזור של יו"כ ולהתקרב אליו בכל יום מחדש... משהו כזה ועוד כל מיני כאלה..."

"אז תשובה על תשובה זה בדיוק זה. רק בלי לעצור בתשובה הראשונה, אלא להמשיך ולחפש להכיר עוד יותר את השם יתברך ואז ממילא לעשות תשובה על התשובה הראשונה. מובא בשם צדיקים - " קורצת אסתר לצמד הנערות. " - טוב, נו. אומר רבינו בתורה ו', ואני קראתי מתוך קיצור ליקוטי מוהר"ן: "כי מתחילה, כשעשה תשובה, עשה לפי השגתו. ואחר כך, כשעושה תשובה - בוודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם יתברך, נמצא שלפי השגתו שמשיג עכשיו, בוודאי השגתו הראשונה היא בבחינת גשמיות. נמצא שצריך לעשות תשובה על שהגשים את רוממות אלוקותו יתברך. אשרי הזוכה לתשובה כזאת."

השלב הבא אחרי התשובה הראשונה הוא בעצם לבקש להכיר עוד יותר את השם..."

יש דממה במעגל. גיטרה לא צייצה שעה שמקבלות החברות את התורה מחדש.

אחר כך, מרימה בת שבע עיניים ושואלת: "...אבל איך עושים את זה?"

"את מכירה אותי?" פונה אליה רחל-לאה.

"קצת... אני חושבת" עונה בת שבע בפליאה.

"בפעם הראשונה ידעת איך אני נראית ומה טמפרטורה יש לקול שלי. ממפגש למפגש הכרת יותר. שמעת אולי למה אני מתגעגעת. מה אכפת לי. ממה אני מאושרת... ככל שהדיבורים שלנו הופכים להיות משתפים וכנים יותר, ההיכרות בינינו הולכת ומעמיקה."

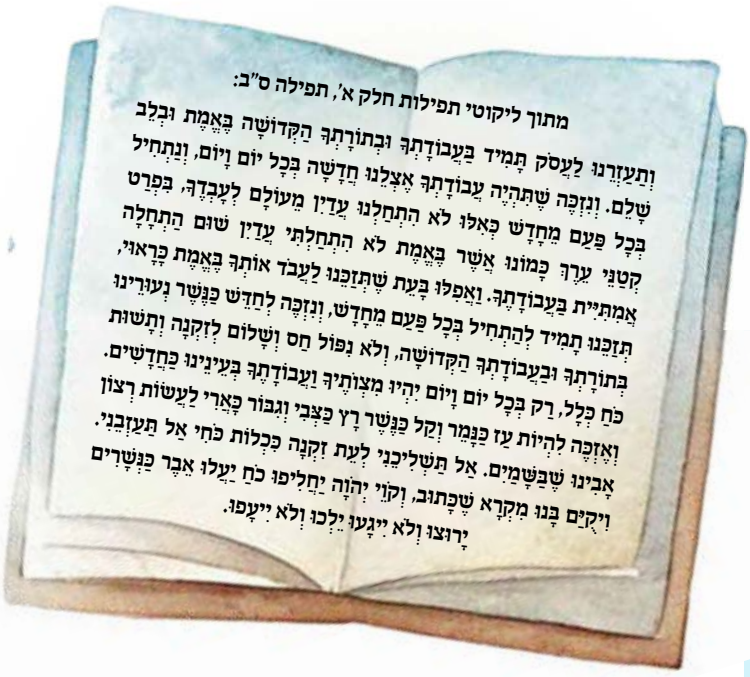
"אז ככה מכירים את השם יתברך. באים אליו שוב ושוב. מתעקשים לשתף. מנסים מפה ומשם. מבקשים שיתגלה אלינו עוד. 'ריבונו של עולם, אני רוצה קשר איתך. אני רוצה קשר איתך. אני רוצה...'"

"הלוואי!" מבקשת יהודית בקול סגרירי. טיפה עדינה בשמי עיניה. "אני באה כבר כמה חודשים להתבודד, מאז שהתחלתי להגיע לכאן. ועדיין --- עדיין אני מרגישה כל כך מנותקת... מאמינה שאני לא מדברת לעצמי. אבל מרגישה כמו מדברת מול קיר. וזה כל כך מאכזב... אם הרבי מנחה לדבר עם השם כמו חבר טוב אמיתי, אז לא, עוד לא זכיתי לזה..."

מתחברת | **פ. אשנברג**

מילים מחברות מליקוטי תפילות

וקוי ה' יחליפו כח

כמה נחמה ותקווה נוסכת בנו המילה הקדושה 'התחדשות'. מין קרן של אורה חודרת אל ליבנו, ושומעים אנו כי אכן יש תקווה, וניתן להתחיל מהתחלה לגמרי.

פעמים אנו נופלים ומתבלבלים מעט, אזי מגיע היצר הרע בכבודו ובעצמו ורוצה להפילנו לגמרי מעבודת השם באומרו: "הנה, ניסית ונכשלת, ואף ניסית שוב וגם אז לא צלחת, וכדאי להרפות. אפילו להתחדש ניסית וגם זה לא עזר, מאיפה שלא תסתכלי על זה, התוצאות גרועות למדי, אז למה לנסות שוב?".

רבי נתן הקדוש, שבתפילותיו הנוראות מראה לנו לפסוע בתוך דרכו של רבינו, מבקש מהשם לזכות להתחדש, ובפרט קטנים כמונו, משום שבאמת לפי ערכנו עוד לא הייתה לנו התחלה בעבודת השם. אם כן, ראוי ונצרך לנו להתחיל מחדש ממש.

לפעמים כשמדברים על כל הנושא הזה של התחדשות, אנו יכולות לחוש מין התיישנות פושטת לנו בעצמות: "נו, שוב התחדשות? כבר שמעתי על זה...". הרבי מגלה לנו שעבודת ההתחדשות לא בשמים היא ולא מעבר לים. מובא בזוהר הקדוש שהעולם מתחדש כל שלוש שניות וקצת. אם כן, כמה קרוב אלינו הדבר מאוד, בפינו.

אחר הצהריים עמוס במיוחד. הילדים בוכים בתורנות, רבים במתכונת, ואני 'צנוחה' על הספה, מרוקנת. משתדלת לשמור על סבלנות ככל הניתן, אבל זהו, מגיע השלב שבו אני עולה על גדותיי: "חיימקה!! הפעם הגזמת! למה להרים יד על שמוליק? כבר אמרתי לך מאה ואחת פעמים שבבית שלנו לא מרימים ידיים, רק לאבא שבשמים!".

בעודי גומרת את הנאום, מתיישבת מותשת ממאמץ, חרטה עמוקה מתפשטת בליבי: "אוף, למה נזפתי בו? למה ככה נזפתי בו? המעשה לא היה כזה חמור, ובכלל אני צריכה להיות אמא יותר רגועה, מחנכת יותר בסבלנות, מוסיפה יותר תפילות...

רגע, יש התחדשות בעולם! טאטע, אני עושה תשובה על מה שהיה, רוצה להתחיל מחדש. אחת, שתיים, שלוש וקצת. ילדים צדיקים, בואו נרקוד!". המוזיקה הסוערת מרימה את כולם, חיוכים באמצע, השמחה יוצת גוונים חדשים שלא היו בבית מעולם.

ובלבבנו:

זו לא גוזמה או גאווה, פשוט מציאות, אני אחת המוצלחות שבכיתה. כל המחזור מדבר על זה, ובכלל אין בכל הסמינר מי שלא שמע את שמי, הולך לפניי. וכמה שיש בי מעלות רבות, ככה דסי נראית בעיניי כישלון. פשוט אין לה את זה, מסוג האנשים שחסר להם הסיבוב האחרון של הבורג. תמיד ליבי היה מלא טענות ותרעומות עליה: "למה היא עושה ככה? זה לא לעניין, שתזרום", וכולי.

עד שבשבת אחת אבא שלי הקריא מתוך חיי מוהר"ן, איך שהרבי לא היה מוציא רבע שעה בלי התחדשות. זה מאוד תפס והסעיר אותי. וכך מצאתי את עצמי בשבת בצהריים, לא קוראת ספר, פשוט מדברת עם השם: "טאטע", אמרתי, "אני רוצה להתחדש, תעזור לי לחשוב טוב על דסי, לאהוב אותה, ובכלל להבין מה המקום האמיתי שלי. לא להתגאות חלילה, לזכור מאין באתי ולאן אני הולכת". ובאמת, מאז אני זוכה להתפלל ולהתחדש בקביעות, ועולה בי מחשבה אחרת על עצמי ועל דסי.

למעשה, איך ניתן להתפלל בכל יום בהתחדשות? הלא זאת תפילה קבועה ורגילה, הידועה כמעט בעל פה. כיצד ניתן לקיים את הציווי "ויהיו בעיניך כחדשים", שלא תהא התיישנות בדברי התורה חלילה?

תינוק טרי נולד, אוויר מלא ריח טהור ונקי, זך לגמרי, מן משהו חדש מהעולם העליון. האם ישכנע מישהו להאמין כי זהו תינוק חדש? הלא רפה כוח השם מי שיערער על העובדה הזאת? הרי המציאות היא שמונח פה בזרועות האם המרוגשת תינוק חדש שלא היה ויהיה כמותו.

כך מחדש השם יתברך בטובו מאה ועשרים אלף פעמים ביום את העולם. כלומר, יש פה מציאות חדשה, גם אם היא נראית לי אותו הדבר. ולכן יש תקווה לזכות לכל הדברים שחשבנו שנשאיר לנשים אחרות, או בדורות אחרים. ובכוח הזה ניתן להמשיך גם אם נפלנו או התיישנו, לעצור ולהתחדש, בכל פעולה, זאת המציאות, העולם מתחדש, אנחנו מתחדשים.

לכן ניתן להתפלל בכל פעם מחדש, כי אומנם זה אותו נוסח, אך יום חדש לגמרי ואנו במציאות חדשה לגמרי. מה שנותר זה רק להאמין ולהתפלל שנזכה פשוט מאוד - להתחדש.

להתחדש לטובה

לחדש את ה'התחדשות'.

כולנו שמענו על עצת ההתחדשות פעמים רבות כבר, מן הסתם, ועדיין, לא תמיד אנחנו מצליחות ליישם אותה, לחבר אותה לחיים שלנו ולהתחדש בפנים - ולא רק בחיצוניות עם בגדים חדשים והתחלות מרגשות של שנה או כיתה, לידה או חתונה.

איך אפשר להתחדש, להאיר את החיים, ובאפרוריות להפסיק לדשדש?

איך אפשר להתחדש, ככה סתם ביום בהיר או סגרירי ומעייף?

איך אפשר להתחיל שוב, אחרי שכבר נפלתי שוב ושוב?

איך אפשר לקום ולתקן, ולהקשיב לרבנו ש'אסור להיות זקן'?

רגע נדיר.

אז בואו נתחיל מחדש, וננסה קצת להבין מה קורה בעולם.

"ותדע נאמנה, שבכל רגע נתחדשים חידושים הרבה בעולם. כי השם יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, היינו בכל היום כולו, כי אין שעה דומה לחברתה, ואין רגע דומה לחברתה" (עלים לתרופה, מכתב צ"ב).

כל רגע הוא רגע חדש, כל שעה שונה מקודמתה, וכל יום הוא חדש לגמרי.

"אך העיקר שיראה לישב דעתו בכל יום, שזה היום שעומד בו, עדיין לא היה בעולם. וכן לא יהיה עוד היום הזה בעולם. והעבודה להשם יתברך שצריכין בזה היום, היא חדשה לגמרי. ורק עליך נפל חובת היום, על זה האדם שעומד באותו הדור, באותו היום" (משיבת נפש, י"ד).

כעת זהו רגע נדיר ביותר שלי. השם רוצה ממני עכשיו משהו מיוחד שעוד אף פעם לא היה ולא יהיה. זהו רגע חדש לגמרי, זאת האמת.

לשכוח מה שעבר.

טוב, בסדר, הבנתי שזה רגע חדש, אבל הרי הוא הגיע אחרי הרבה רגעים שקדמו לו, ובהם לא כל כך הלך לי כפי שרציתי. נפלתי, טעיתי, התבלבלתי, הסתבכתי. איך אני יכולה עכשיו להשתנות ולהיות פתאום חדשה, כלומר, אההמ... בלשון ברסלבית, "להתחדש"? מה העצה של רבנו למצב שלי?

"על כן עיקר העצה, **לשכוח בכל פעם כל מה שעבר עליו.** אף על פי שכבר התחיל אלפים ורבבות פעמים אין מספר, רק עתה, יתחיל מחדש לגמרי. להכין ולהזמין את עצמו לעבודתו יתברך, בכל מה שיוכל" (שם).

רבנו אומר שעיקר העצה זה לשכוח. לשכוח את כל מה שעבר עליי ולהתחיל מחדש, לעשות מה שאני יכולה, ולא להתחשב ולהתחשבן עם כל מה שכבר היה, עבר ונגמר.

"והעיקר שצריך האדם **לסלק מדעתו בכל יום, ובכל פעם, כל מה שעבר עליו** עד אותו היום ואותה השעה, וכל ההתחלות מכל העבודות שהתחיל לעבוד השם יתברך עד עתה, לא יעלה אצלו בחשבון כלל, רק כאילו לא התחיל עדיין מעולם כלל.

כי עיקר הירידות והנפילות של כל אחד הוא מחמת שנדמה לו בדעתו שכבר התחיל קצת בעבודת השם ונפל מזה, ואחר כך התחזק להתחיל עוד ונפל עוד הפעם, וכן הרבה פעמים. ועל כן מתייאש את עצמו לגמרי חס ושלום, ומתרשל בעבודתו מלהתחיל עוד הפעם" (שם).

רבנו מלמד אותנו לא להתייאש, לנסות שוב, למרות כל הניסיונות הכושלים והנפילות הכואבות. לשכוח ולהעביר מדעתי וממחשבתי את כל מה שעבר עליי, בכל תחום שהוא, שבו אני רוצה ומחכה להשתנות. פשוט להתחיל עוד פעם, מה שאפשר...

"על כן צריכין להיזהר מאוד לילך בדרך הנ"ל, להתחיל מחדש באיזה בחינה שהיא, וישכח מדעתו לגמרי כל מה שעבר עליו, וכל ההתחלות שהתחיל עד עתה לא יעלה לו מן החשבון כלל, רק עתה צריך להתחיל מחדש לגמרי, וכן לעולם" (שם).

כל פעם מחדש, להתחיל מחדש. כך אומר רבנו הקדוש, וזה עיקר העצה

פרק ה

ג. פראנק

תקציר: הענטשא וסימא עוברות ברחוב החנויות, מגלות אותו ריק וחרב.
הן מבקרות בבית של סימא, הוריה השאירו לה מכתב. הן מחפשות מקום לישון בו בלילה.

אלוקים חשבה לטובה

השולחן חורק, כשולדימיר פותח את הדלת ונכנס. הם ציפו לכך, שמעו את פסיעותיו הכבדות יורדות על מדרגות העץ. אט אט, כבד.

"לויז!" שורק אי מי מסוף החדר. הוא מחזיר לו מבט אטום, מתנשא. מתיישב בראש השולחן, נותן אות לתחילת אסיפת החרש.

"אנו לא הראשונים שמתאספים כאן היום, לטובת העם, לטובת האומה שלנו," פותח ולדימיר. קולו מרעים, שחצני. היום נמצאים כאן כמה 'חדשים', עדיין עם פיאות וכיפה...

"קדמו לנו ראשי ומנהיגי תנועת ההשכלה, שהחלה כבר לפני יותר ממאתיים שנים. לאחריהם הגיעו מנהיגי ומטיפי הרפורמה, והקימו טמפלים במקומות שונים בפזורה, כמו הטמפל הראשון בהמבורג, לשם דוגמה".

"מתאספים לטובת העם?" מעז חיים לשאול, מקומו מוצנע בין שני כסאות בולטים יותר. מבט מצמית אחד מהיושב ממול, מספיק כדי להשתיק את שאלתו בעודה על שפתיו. שאר יושבי החדר רוטנים חרש, מחליפים מבטים נזעמים.

"אכן, הם ראו את העם בגלותו," בוחר ולדימיר לענות לו. "וחשבו על טובתו, הם הקימו תנועה גדולה, שרואה את השתלבות העם בין שאר העמים כמטרה גדולה, הם רצו לעזור לעם היושב וסובל בגלות שנים ר-"

"השתלבות העם? האם כל מחוסרי הכיפות מגודלי שיער המצח, שמתהלכים משועממים ומחפשים את מי לדקור בענפים המחודדות שלהם, הם התוצאה הרצויה כל כך שהם רצו להשיג?" לא מתאפק חיים.

"שתוק, חצוף!" היתה הקריאה הראשונה. "אל תפתח את פיך! מה אתה מבין?" בליל צעקות החריש את החדר, מאיים להקים את היושבים על רגליהם.

ולדימיר הרים את ידו, משתיק את הצעירים המשולהבים. "הסכת ושמע, מה שמך?"

"חיים". הוא עונה, זעם מבעבע עדיין בין עיניו.

האם לא מספיקות לך הפרעות והרציחות באודסה, רק לפני שנים ספורות? למה מחכים? שכל העם יהרג, ?!"

"חיים, אהה. בינתיים". ולדימיר מחכך כפות ידיים גוציות, מדושנות. "רואה אתה את כל מה שקורה לעם העברי כאן, בין העמים. האם לא מספיקות לך הפרעות והרציחות באודסה, בה נהרגו מאות מאחינו רק לפני שנים ספורות? למה מחכים? שכל העם יהרג, והעם היהודי יחוסל בצורה מבוזה שכזאת?!"

פרץ דיבורים והנהונים נלהבים נשמע בין היושבים לשני צידי השולחן. "לכן אנחנו כאן", "אין מה לחכות", "חייבים לעלות לציון". הם השמיעו את הסיסמאות השגורות על לשונם, אלה שמחיים אותם בלילותיהם המשמימים.

ראשיהם נרכנו עכשיו עמוק מעל השולחן, יודעים שכעת יגיעו לעיקר האסיפה. מכירים כבר את ולדימיר.

הארה ושוליים | **נ. וילנר**

יש חדש?

תקשיבו, אין שום חידוש.
אני כמעט לאחר יאוש
החיים ממשיכים כסדר, ממש
מקסימום מתחדשים בסוודר חדש
להתחדש? בקדושה?
אני עמוסה וגדושה!
עומס בעבודה, בחיים, עם הילדים
הם באים, והולכים, וחוזרים ושוב באים
אין לי **שניה** לעצור ולחשוב
להתבונן ולתת לעצמי משוב
אין מצב שאני מהמירוץ פורשת
את המקסימום מעצמי כל יום דורשת
מתי נתחיל להתחדש?
או מתי נתחדש להתחיל?

שָׁזֶה עִקַּר הַקְּדֻשָּׁה שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרְאֵלִי, שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר לְהִתְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם לְהַתְחִיל בְּכָל יוֹם מֵחָדָשׁ מַמָּשׁ, וְלֹא יִפֹּל לְעוֹלָם לְיֵדִי זִקְנָה וְשֵׁיבָה דְּסִטְרָא אָחֳרָא, דְּהַיְנוּ שֶׁלֹּא יִהְיֶה נִזְקָן חַס וְשָׁלוֹם בַּעֲבוֹדָתוֹ וּבְמַעֲשָׂיו, הֵן טוֹבִים הֵן רָעִים חַס וְשָׁלוֹם, רַק צָרִיךְ לְהִתְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם כְּאִלּוּ הַיּוֹם נוֹלַד, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ זַ"ל (שִׂיחוֹת הָרַ"ן סִימָן נא) בְּעֵת שֶׁגּוֹלָה הַתּוֹרָה הַזֹּאת, שֶׁאָסוּר לְאָדָם לִהְיוֹת זָקֵן, אֲפִלּוּ צַדִּיק וְחָסִיד אָסוּר לִהְיוֹת זָקֵן בַּעֲבוֹדָתוֹ, רַק לְהַתְחִיל בְּכָל פַּעַם מֵחָדָשׁ,

(ליקוטי הלכות, יורה דעה ב', פדיון בכור, ד', ד')

עוצרת.
בעצותיו של רבינו מתרגשת
בזכותו אכן **מתחדשת**
כל רגע אפשר להתחיל מחדש
לזכות להיות כזקני אנ"ש
זקנים הם לא היו בכלל
למרות שנותיהם הרבות, ואולי בגלל
כי להיות זקן אסור
זה איסור חמור

מִכָּל שֶׁכֵּן הַקְּטַנִּים בְּמַעֲלָה, מִכָּל שֶׁכֵּן הַגְּרוּעִים מַמָּשׁ, שֶׁבְּוַדַּאי אָסוּר לָהֶם בְּאִסּוּר חֲמוּר לִהְיוֹת בְּעֵינֵיהֶם כְּזִקְנִים, כְּאִלּוּ הֵם כְּבָר זְקֵנִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים חַס וְשָׁלוֹם, וְאִי אֶפְשָׁר לָהֶם לָשׁוּב עוֹד חַס וְשָׁלוֹם, רַק צְרִיכִין לְהִתְגַּבֵּר בְּכָל יוֹם מֵחָדָשׁ וְלִשְׂכֹּחַ כָּל הֶעָבַר, רַק כְּאִלּוּ נוֹלְדוּ הַיּוֹם מֵחָדָשׁ. (שם)

וגם בתוך היום יום השוחק
היצר למשבתי יושב ושוחק
אני נוטלת החנית מיד המצרי
נלחמת בעזות עם יצרי
אם לו הכח בכל יום להכשילני
אם שוב הוא מתחדש להפילני
אתחדש גם אני שוב לנסות
למרות שנפלתי - אמשיך לקוות
להתפלל לה' שאצליח להתגבר
ולהתחיל הרגע, שוב, להתאזר
בכח ובגבורה לשכוח מה שהיה
ועם תנופה חזקה - להתחיל מהתחלה!

כִּי מֵאַחַר שֶׁאַתָּה רוֹאֶה שֶׁהַמֶּלֶךְ זָקֵן וְכָסִיל מִתְגַּבֵּר בְּכָל עֵת כְּאִלּוּ הֵם חֲדָשִׁים, מַה שֶּׁבֶּאֱמֶת הֵם דְּבָרִים יְשָׁנִים וּבְלוּיִים, וְאֵינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ לְהִתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם בְּכָל יוֹם מֻחְדָּשׁ וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זַ"ל. מִכָּל שֶׁכֵּן אַלְפֵי אַלָּפִים קַל וָחֹמֶר כַּמָּה וְכַמָּה אָנוּ מְחֻיָּבִים לָשִׂים לֵב וּלְהַאֲמִין לְדִבְרֵי תּוֹרַת אֱמֶת הַמִּתְחַדְּשִׁים בְּכָל יוֹם, לַחֲזֹר בְּכָל יוֹם דִּבְרֵי תּוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשִׁים וְשִׂיחוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת וַעֲצוֹתָיו הָעֲמֻקוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת מְאֹד מְאֹד. וְהָעָקָר שֶׁיִּהְיֶה בְּעֵינֶיךָ בְּכָל יוֹם חֲדָשִׁים מַמָּשׁ, כִּי הֵם חֲדָשִׁים מַמָּשׁ בֶּאֱמֶת בְּכָל יוֹם, בִּבְחִינַת חַסְדֵי ה' כִּי לֹא תָמְנוּ וְכוּ', חֲדָשִׁים לַבְּקָרִים רַבָּה אֱמוּנָתֶךָ

(עלים לתרופה, מכתבי תר"ג, מכתב תל"ו)

מבקשת מה' להתחדש כל רגע ביממה
לא ליפול שוב לזרועות החידלון והשממה
לנצל את הכח הגדול הזה שרבינו לנו גילה
להשתמש בכל יום בזו הסגולה!
אז הרגע!
מהתחלה!!!
ובתפילה:

וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קְדֻשָּׁתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְתַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ כֹּחַ וְאֹמֶץ מֵהַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים זְקֵנִים שֶׁבְּקְדֻשָּׁה. וּבִזְכוּתָם וְכֹחָם נִזְכֶּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל מֶלֶךְ זָקֵן וְכָסִיל, לְגָרֵשׁ אוֹתוֹ וְאֶת חֵילוֹתָיו מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל גְּבוּלֵנוּ,

(ליקוטי תפילות, תפילה ע"ח)

ממש לא נעים, אבל גם לי, שאני כבר ממש גדולה, ואפילו כבר אמא! לי, בדיוק כמו הילדים הקטנים שבגן, גם לי יש יצר הרע. לא נעים לדבר על זה, אבל הוא ממש קיים - חי, נושם ובועט.
אז מה, איך אני מתגברת עליו? ועוד שהוא מתגבר עלי בכל יום? יש לנו נס, נס אמיתי, גדול יותר מנס חנוכה. הנס הוא - רבינו. הוא האור שהולך לפנינו, ומחזק אותנו בעצות ותחבולות אמיתיות, שעוזרות לנו, להמשיך וללחום בו, במלך הכסיל והזקן.

יודעת מה הערך של שניה אחת? יודעת מה אפשר להספיק בשניה?
אפשר לחשוב טוב, לראות בעצמי טוב, לקוות בטוב ולראות טוב.
אפשר גם להפסיד את השניה הזו, מה שנקרא - להחמיץ. וזה לא קשור לחלב שנשפך.
בשניה אחת אפשר להפוך את המצב רוח, ובואו לא נדבר לאיזה כיוון... בשניה אחת אפשר לקנות עולמות.
ולמה שניה? למה לא ראשונה?
אז זהו, תתחילי לראות את הטוב, בעצמך, בסובב אותך - ואז תראי שגם הראשונה וגם השניה הן מצויינות, ואפשר להספיק איתן עולמות!

מתחדשת זו מילה יפה כזו, מילה של התחלות. את מתחדשת? מתי את מתחדשת? אני לא מדברת על לקנות משקפיים חדשים כי הקודמות נשברו. גם זו התחדשות, ואפשר אכן ליהנות ממנה. אבל בואו נדבר על התחדשות אמיתית, בלב, בפנים.
התחדשות כזו שאת אומרת לעצמך - מה שהיה היה, כמו השיר הידוע - והעיקר להתחיל מהתחלה.
ולמרות שניסית כבר אלף פעמים להתגבר ולבלוע את הלשון הרע שעומד לך על קצה הלשון - את שוב מנסה. ואופס... בסוף גם מצליחה! יש סיכוי? כן, יש סיכוי, אם תתני לעצמך הזדמנות, חדשה.

נושא למחר:

וְהָעִקָּר עֲבוֹדַת ה' שֶׁיִּהְיֶה עֲבוֹדָתוֹ בְּכָל פַּעַם מֻחָדָשׁ, וְלֹא יִפֹּל לְזִקְנָה שֶׁל הַסִּטְרָא אָחֳרָא, שֶׁלֹּא תִּזְקֹן עֲבוֹדָתוֹ אֶצְלוֹ חַס וְשָׁלוֹם, וּכְמוֹ שֶׁהִזְהִיר רַבֵּינוּ זַ"ל עַל זֶה וְאָמַר שֶׁאָסוּר לִהְיוֹת זָקֵן, הֵן חָסִיד זָקֵן, הֵן צַדִּיק זָקֵן, זָקֵן אֵינוֹ טוֹב וְכוּ', כַּמְבֹאָר בְּהַשִּׂיחוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת שֶׁנִּדְפְּסוּ אֵצֶל הַסִּפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת (שִׂיחוֹת הָרַ"ן נא), הַיְנוּ כִּי צְרִיכִים לְהַתְחִיל בְּכָל פַּעַם מֻחָדָשׁ. (ליקוטי הלכות, אורח חיים א, הלכות תפילין, ה')

רכיבים:

עיניים בחשש מרימה
מסתכלת, מביטה קדימה
אל מי עיני נשואות?
כמו מי אני רוצה להיות?
כשגדלים מתעייפים?
או שאז מתחילים החיים היפים?
ממצמצת במבוכה
אביטה נכוחה!

אופן ההכנה:

אלי, המפחדת לגדול
כי זה להיות, או לחדול
שלוחים ברגשה דברי רבינו המאירים
לנפשי העייפה כמים קרים
'רק לא להיות זקן'
גם לא בקדושה, אכן
למלא את ימי בהתחדשות ובאור
להגיע לסיפוק אמיתי וטהור
שוב ושוב להיזכר בכוחות הנעורים
להתחדש ולהשתמש בכוחות הנעורים
לגדול ולגדול אך לא לחדול
להמשיך בכל רגע מחדש ובגדול
הכח הנפלא של התחדשות נמצא
בכל רגע בבריאה הקדושה
כשיש לי כזה תמרור אזהרה
אני ממשיכה בהתרגשות זהירה
לא מתייאשת מנפילה קטנה, כמה נורא
לא דופקת מסמר בארון הקבורה
אלא בוחרת את הרגע הזה, ממש
ושוב ושוב - מתחילה מחדש
ודווקא בימים אלו, של אחרי החגים
נזכר במצוות התשובה שזמנה תמיד
המילה 'ועתה' היא היסוד
בה מוטמן הסוד
בכל רגע ורגע אפשר להתחיל
ובזכות הגדולה נשמח ונגיל!

טעימה של הוד:

"עַל־כֵּן נִקְרָאִין כָּל יִשְׂרָאֵל בְּכוֹרִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת ד, כב): "בְּנִי בְכֹרִי יִשְׂרָאֵל".... רַק יִתְחַדְּשׁוּ בְּכָל יוֹם כְּאִלּוּ נוֹלְדוּ הַיּוֹם, שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת בְּכוֹר"
יש לי הזכות! להיות בכורה נצחית לעם
נצחי!
אשרינו!

עֲרֵי מִעַם הַשֵּׁם

לֵוִי יִצְחָק צוּקֶר

שָׁלוֹם לָכֶם יְקָרִים, שְׁמִי מִשָּׁלָם. וַאֲנִי רוֹצֶה לְסַפֵּר לָכֶם מָה קָרָה לִי הַשָּׁנָה בְּחֹל הַמּוֹעֵד סְכּוֹת.

עַד לַשָּׁנָה שֶׁעָבְרָה גַּרְנוּ בְּעִיר הַקֹּדֶשׁ צְפַת, וְכַיּוֹם עָבַרְנוּ לְרָמַת בֵּית שֶׁמֶשׁ ד'. בְּכָל שָׁנָה בְּסְכּוֹת נָסַעְנוּ שִׁימִי, אָחִי הַגָּדוֹל, וַאֲנִי עִם אַבָּא לְצִיּוּן הַתַּנָּא רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר יוֹחַאי בְּמֵרוֹן. הַשָּׁנָה, אָמַר לָנוּ אַבָּא, בְּעֶזְרַת ה' נַעֲלֶה לָרֶגֶל לִירוּשָׁלַיִם לַ'כּוֹתֶל הַמַּעֲרָבִי'.

הִתְרַגַּשְׁתִּי מְאֹד. זְמַן רַב לֹא הָיִיתִי שָׁם. רַק בַּסָּכָּה שֶׁלָּנוּ הִתְנוֹסַסוּ תְּמוּנוֹת מֵהַכּוֹתֶל.

נָסַעְנוּ לִירוּשָׁלַיִם, שָׁם הִמְתַּנּוּ בַּתַּחֲנָה עֲמוּסָה אֲנָשִׁים לָאוֹטוֹבּוּס. "כֻּלָּם רוֹצִים לָבוֹא אֶל הַכּוֹתֶל," הִסְבִּיר לָנוּ אַבָּא. הִבַּטְנוּ סָבִיב, מְרִיחִים בָּרְחוֹבוֹת אֶת תְּחוּשַׁת הַחַג, כָּל הַחֲנוּיוֹת סְגוּרוֹת וְהָאֲנָשִׁים כֻּלָּם חֲגִיגִיִּים וְנִרְגָּשִׁים.

הִבַּטְתִּי בִּשְׁעוֹנִי הֶחָדָשׁ שֶׁהִגְרִלְתִּי בַּ'חֶבְרַת תִּקּוּן הַכְּלָלִי' בְּאוּמָן. וָאוּ. אָנוּ עוֹמְדִים בַּתַּחֲנָה קָרוֹב לְשָׁעָה! "הִנֵּה! קַו 3 מִתְקָרֵב!" קָרָא בְּקוֹל שִׁימִי. הַדְּלָתוֹת בְּקִשֵּׁי נִפְתְּחוּ. קָרוֹב לְשִׁלּוֹשִׁים אֲנָשִׁים הִצְלִיחוּ לְהִדָּחֵק אֶל הַקּוֹרְדִיוֹן. לְאַחַר נְסִיעָה מְמֻשֶּׁכֶת, סוֹף-סוֹף הִגַּעְנוּ. כֻּלָּם נִשְׁפְּכוּ הַחוּצָה כְּמוֹ בְּקִבּוּק גָּזוּז שֶׁהִתְפּוֹצֵץ.

לֹא זוֹכֵר שֶׁרָאִיתִי פַּעַם כָּזֶה דָּבָר. עֶשְׂרוֹת אוֹ מֵאוֹת יְהוּדִים (לֹא סָפַרְתִּי כַּמָּה) צְעִירִים לְצַד קְשִׁישִׁים, מִזְדָּרְזִים עִם אַרְבַּעַת הַמִּינִים וְטַלִּיתוֹת בִּידֵיהֶם אֶל מְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ.

עָצַרְנוּ בְּסָכָּה הַמְּמֻקֶּמֶת בָּרְחָבָה. בְּקִשֵּׁי הִצְלַחְנוּ לְהַכְנִיס אֶת רָאשֵׁינוּ מֵרֹב מִתְפַּלְּלִים. עֵינַי נִתְקְעוּ עַל אָדָם שֶׁשָּׁכַב עַל מִסְפַּר כִּסְאוֹת. הִבַּטְתִּי בּוֹ. הָיָה לִי קָשֶׁה לְהִתְנַתֵּק מֵהַמַּרְאֶה. רַחֲמִתִּי עָלָיו.

וְאָז כְּמוֹ הִתְעוֹרַרְתִּי הִסְתּוֹבַבְתִּי "רֶגַע אֵיפֹה הֵם? אֵיפֹה אַבָּא? אֵיפֹה הֵם אֵיפֹה הֵם? הֵם הָיוּ כָּאן!" יָצָאתִי מֵהֵר מֵהַסָּכָּה הִתְחַלְתִּי לָרוּץ לְכִוּוּן הַכּוֹתֶל עֵינַי זָזוּ מִצַּד לְצַד וְ'נִתְקְעוּ' עַל כָּל אָדָם שֶׁנִּקְלַע לְמוּלִי. 'אִמָּא'לֶה! אַבָּאלֶ'ה! אֲנִי לְבַד!!!' לֹא יָדַעְתִּי לְהֵיכָן לָרוּץ. חָזַרְתִּי וְנֶעֱמַדְתִּי בְּפִנַּת הַסָּכָּה. מַדּוּעַ הִתְעַכַּבְתִּי לְהַבִּיט עַל אוֹתוֹ אָדָם? כָּעַסְתִּי עַל עַצְמִי. הוּא לֹא מְעַנְיֵן אוֹתִי בִּכְלָל...

אָבִי נִתֵּק אֶת הַפֶּלְאפוֹן בַּבְּנִיסָה לַכּוֹתֶל. נִסִּיתִי בְּכָל אֹפֶן לְהִתְקַשֵּׁר מִסְפָּר פְּעָמִים, אַךְ לְלֹא הוֹעִיל.

מְחוֹגֵי הַשָּׁעוֹן זָזוּ לְאַט לְאַט. פָּנַי הִתְכַּוְּצוּ. לֹא נָעִים לִי לְסַפֵּר... אַךְ דְּמְעוֹתַי פָּרְצוּ כְּיוּרָה רוֹתַחַת וְהִרְטִיבוּ אֶת לְחָיַי בְּכִאֵב. זֶעָה הִרְטִיבָה אֶת יָדַי. הִנַּחְתִּי אֶת הַלּוּלָב בַּפִּנָּה וְנִסִּיתִי לְנַגְּבָם, אַךְ הַסֶּכֶר נִפְרַץ וְלֹא הִצְלַחְתִּי לְהַרְגִּיעַ אֶת עַצְמִי. "מָה, מָה אֹכַל הַיּוֹם? הֵיכָן אֶשֵּׁן בַּלַּיְלָה? אֵיךְ אֶחֱזֹר לְבַד? הָרַב-קַו אֶצֶל אַבָּא, וַאֲנִי בְּכְלָל לֹא מַכִּיר אֶת יְרוּשָׁלַיִם... אַבָּא. אַבָּא. בּוֹא כְּבָר!" לָחַשְׁתִּי שׁוּב וָשׁוּב.

יְהוּדִי עֻטּוּר זָקָן לָבָן חִיֵּךְ לְעֻבְרִי. בִּיָּדוֹ אָחַז חוֹבֶרֶת לִקּוּטֵי תְּפִלּוֹת לְחַג הַסֻּכּוֹת. "מָה אִתְּךָ, צַדִּיק? מַדּוּעַ הִנְּךָ בּוֹכֶה? אַתָּה מְחַכֶּה לְאַבָּא? רוֹצֶה לִשְׁתּוֹת?"

"הוּא. הוּא. הוּא נֶעֱלַם!" חִלַּצְתִּי אֶת מִלּוֹתַי מִתּוֹךְ הַבֶּכִי. "כַּמָּה זְמַן אַתָּה מְחַכֶּה?" שָׁאַל. "אוּלַי שָׁעָה, לֹא יוֹדֵעַ!", "שָׁעָה?!" תָּמַהּ.

"נֵלֵךְ לְהִתְפַּלֵּל בַּכּוֹתֶל כְּדֵי שֶׁנַּצְלִיחַ לִמְצֹא אֶת אַבָּא". הָלַכְתִּי אַחֲרָיו. "דָּבָר רִאשׁוֹן, נַשֵּׁק אֶת הָאֲבָנִים הַקְּדוֹשׁוֹת וּבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם שֶׁנַּצְלִיחַ לִמְצֹא אוֹתוֹ. אֲנִי בָּטוּחַ שֶׁמִּיָּד לְאַחַר מִכֵּן הוּא יַעֲזֹר לָנוּ".

לֹא הָיְתָה לִי סַבְלָנוּת לְהִתְפַּלֵּל. רָצִיתִי רַק אֶת אַבָּא. הִסְתּוֹבַבְתִּי כָּל רֶגַע לִרְאוֹת אוּלַי אֶמְצָא אוֹתוֹ פִּתְאוֹם. עֶשְׂרוֹת אֲנָשִׁים שָׂרִים שִׁירֵי הַלֵּל, וְרַק אֲנִי כָּאן אָבוּד. הַיְהוּדִי הִבִּיט וְאָמַר לִי בְּחִיּוּךְ בּוֹטֵחַ "אַתָּה בֶּאֱמֶת רוֹצֶה שֶׁנִּמְצָא מַהֵר אֶת אַבָּא? תִּתְפַּלֵּל דַּקָּה אַחַת מֵעֹמֶק הַלֵּב. תַּעֲצֹם אֶת הָעֵינַיִם, תְּסַפֵּר לְהָשֵׁם שֶׁנֶּאֱבַדְתָּ, וְאַתָּה מְחַפֵּשׂ אֶת אַבָּא זְמַן רַב..."

הוּא נֶעֱמַד לְיָדִי וְהִמְתִּין. הִשְׁעַנְתִּי אֶת רֹאשִׁי עַל הַקִּיר, "הַשֵּׁם! אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִמְּךָ שֶׁנִּמְצָא אֶת אַבָּא מַהֵר! מְבַקֵּשׁ בֶּאֱמֶת. מִכָּל הַלֵּב"... בִּקַּשְׁתִּי בְּכָל הַמִּלִּים שֶׁרַק עָמְדוּ לִרְשׁוּתִי. הַלֵּב שֶׁלִּי נִשְׁפָּךְ, הַדְּמָעוֹת הִתְפָּרְצוּ פַּעַם שְׁנִיָּה. פִּתְאוֹם הִרְגַּשְׁתִּי שֶׁאֲנִי עוֹשֶׂה כָּעֵת אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַמִּתְבַּקֵּשׁ בְּיוֹתֵר לַעֲשׂוֹת בְּמַצָּב קָשֶׁה זֶה - לְהִתְפַּלֵּל.

"אַשְׁרֶיךָ צַדִּיק! הִתְפַּלַּלְתָּ יוֹתֵר מֵחֲמֵשׁ דַּקּוֹת!" אָמַר. "הַדְּמָעוֹת שֶׁשָּׁפַכְתָּ, יְסַיְּעוּ לָנוּ לִמְצֹא אֶת אָבִיךָ בִּמְהִירוּת. בּוֹא אִתִּי נְחַפֵּשׂ לְאַט וְנִמְצָא מַהֵר", אָמַר בְּחִיּוּךְ עַלִּיז. פָּסַעְנוּ בֵּין הַמְּנָיָנִים הַסְּטֻנְדָּרִים וְהַכִּפּאוֹת הַלְּבָנִים.

"הוֹ, מְשָׁלָם!" רָץ אֵלַי שִׁימִי. "חִפַּשְׂנוּ אוֹתְךָ כָּל הַזְּמַן! לֹא מָצָאנוּ אוֹתְךָ זְמַן רַב. הֵיכָן הָיִיתָ? דָּאַגְנוּ לָךְ". אַבָּא הִגִּיעַ אַחֲרָיו, לִטֵּף אֶת פָּנַי וְהִרְגִּיעַ אוֹתִי. הוּא הוֹדָה לַיְּהוּדִי הַיָּקָר, וַאֲנִי נָשַׁמְתִּי בְּאִטְיוּת.

הִסַּקְתִּי לְעַצְמִי מַסְקָנָה אַחַת אֵיתָנָה: בְּכָל מִקְרֶה שֶׁקּוֹרֶה בַּחַיִּים, בְּכָל דְּאָגָה קָשָׁה אוֹ קַלָּה, הַדָּבָר הָרִאשׁוֹן שֶׁיֵּשׁ לַעֲשׂוֹת - לְפְנוֹת לְאַבָּא שֶׁבַּשָּׁמַיִם. לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מֵעֹמֶק הַלֵּב שֶׁיַּעֲזֹר. כִּי הוּא מְאֹד אוֹהֵב לַעֲזֹר - תָּמִיד.

עֲשָׂה תְּ(ט)מוּנָה

מ. באך

כֻּלָּנוּ רוֹצִים לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. כֻּלָּנוּ רוֹצִים לִהְיוֹת טוֹבִים, אֲבָל פְּעָמִים רַבּוֹת אֲנוּ רוֹצִים רַק עֲבוֹדוֹת וּמִצְווֹת שֶׁמְּמַצְצוֹת וְזוֹרְחוֹת, מַעֲשִׂים כָּאֵלּוּ שֶׁכֻּלָּם מַכִּירִים וְרוֹאִים, וְהָעִקָּר - מַעֲרִיכִים!

פְּעָמִים רַבּוֹת אֲנוּ מַעֲדִיפִים לְקַיֵּם אֶת רְצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּצוּרָה שֶׁכֻּלָּם יִרְאוּ וְכֻלָּם יַצְבִּיעוּ בְּאֶצְבַּע - 'הִנֵּה הָ'עוֹבֵד' הַגָּדוֹל', 'הִנֵּה הַצַּדִּיק הַנִּשְׁגָּב', 'תִּרְאוּ אֵיזֶה צַדִּיק שֶׁהוּא!'

אֲבָל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ רוֹצֶה בְּדִיּוּק לְהֵפֶךְ:

"הָיָה אוֹהֵב מְאוֹד אֶת הָעֲבוֹדוֹת הַפְּשׁוּטוֹת שֶׁל סְתָם בְּנֵי אָדָם"

עֲבוֹדוֹת. פְּשׁוּטוֹת. שֶׁל סְתָם בְּנֵי אָדָם.

לֹא כָּאֵלּוּ שֶׁאֶפְשָׁר 'לִכְתֹּב עַל מַצֵּבָה'... לֹא כָּאֵלּוּ שֶׁכֻּלָּם מִסָּבִיב יְסַפְּרוּ בְּהַעֲרָכָה גְּדוֹלָה. לֹא כָּאֵלּוּ שֶׁיִּכְתְּבוּ בְּסֵפֶר זִכָּרוֹן... לֹא כְּאֵלּוּ שֶׁנִּתָּן לְהִתְגָּאוֹת בָּזֶה.

עֲבוֹדוֹת! פְּשׁוּטוֹת! שֶׁל סְתָם בְּנֵי אָדָם!

זְמִירוֹת, מִקְוֶה, תְּפִלָּה בְּכַוָּנָה, לִמּוּד תּוֹרָה, שְׁמִירַת עֵינַיִם, שְׁמִירַת הַמַּחֲשָׁבָה, תְּהִלִּים, לִקּוּטֵי תְּפִלּוֹת, שִׂמְחָה, אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל, רְצוֹנוֹת - אֶת זֶה רַבֵּנוּ אוֹהֵב, אֶת זֶה רַבֵּנוּ מְחַפֵּשׂ. פָּשׁוּט, חֲשָׁאִי, בְּלִי גַּאֲוָה, בְּלִי נְפוּחַ, בְּלִי חִפּוּשׂ כָּבוֹד, בְּלִי לִרְצוֹת הַעֲרָכָה.

רַבֵּנוּ רוֹצֶה שֶׁתִּתְחַבֵּר אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבַד. שֶׁתַּעֲבֹד אוֹתוֹ בֶּאֱמֶת. בְּלִי כָּל רַעֲשֵׁי רֶקַע שֶׁל כָּבוֹד וְגַאֲוָה וּפְנִיּוֹת. שֶׁעֲבוֹדַת הַשֵּׁם שֶׁלְּךָ תִּהְיֶה מֵהַנְּקֻדָּה הֲכִי פְּנִימִית שֶׁלְּךָ, מֵהַנְּקֻדָּה הֲכִי אֲמִתִּית שֶׁלְּךָ!

הַלְוַאי שֶׁנִּזְכֶּה לַעֲבֹד אֶת ה' בְּפַשְׁטוּת, וְלִזְכוֹת לַטּוֹב הַצָּפוּן לַצַּדִּיקִים. אַשְׁרֵינוּ שֶׁיֵּשׁ לָנוּ רַבִּי שֶׁגִּלָּה לָנוּ אֶת הָאוֹר שֶׁל הַמַּעֲשִׂים הַפְּשׁוּטִים!

מְסִירוּת נֶפֶשׁ
לְלֹא גְּבוּל
ג.

*פְּעִיל נֶגֶד הַמַּהְפֵּכָה

המשך יבוא בע"ה